

като ся завърна отъ прозорца,—отъ злодѣйцы можемъ ся отърва, нѣ отъ огънь?

Отчаяние-то на старца расплака повече злоче-сты-тѣ. Стоенчо пригърна баща си.

— Не е ли по добръ, тейко, да бѣгаме, а не да изгоримъ живи въ тозъ огънь? изрече Стоенчо, като ревна да плаче.

— Сынко Стоенчо, то е по страшно; село-то вънъ и вътрѣ е пълно съ злодѣйцы, кои-то глѣдатъ само да имъ ся мѣрне нѣкой въ таж мърчинж и завчаски пушкжтъ връхъ него...

— Дѣца! продължи старецъ-тѣ съ жаленъ гласъ, много ми е мило за васъ и за вашѣ-тж младиж! Станке, Станке! и ты... плачь-тѣ присѣче думы-тѣ на стареца.

— О, дѣца! защо съмъ ся нарежлъ баща,—продължи старецъ-тѣ,—кога-то сега не мож да ви помогнж и отървж. Василчо! дѣ си, дѣ сыне да видишь въ какъвъ огънь горимъ и нѣма нѣкой да ни помогне,—плачь заглуши сичкы и никой не смѣеше вече нищо да продума.

Кучета върло ся разлаяж и разтичахъ по двора. Черню съ два крака опрянъ на вратника лафше яката. Старецъ-тѣ надникна прѣзъ прозорца, и — о, Боже! що да види! Страшна картина ся